

[Finansministeren.]

Med hensyn til de store indtægter o. lign. vil jeg gøre hr. Børge Johansen opmærksom på, at det lovforslag, jeg har fremsat om ændring af lovgivningen om kommanditselskaber, i hvert fald tager højde for nogle af disse ting, men det berører også andre områder end det forslag, som vi behandler her i dag.

Jeg er enig i, at der bliver ikke nogen særlige finanspolitiske virkninger heraf — hr. Ømann var inde på det — og jeg mener også, det er rigtigt at understrege, at det er skatteetik, det drejer sig om. Skatteetik er også udmærket, men den må vel udformes på en sådan måde, at det administrativt kan lade sig gøre.

Jeg har følt, at den behandling, som dette lovforslag har fået i skatte- og afgiftsudvalget, har været mangelfuld. Der har ikke været stillet spørgsmål med henblik på, hvordan man skulle anslå et privatforbrug — det skal jeg vende tilbage til og give nogle eksempler på for ligesom at understrege, hvilke problemer der ligger deri. Jeg hilser derfor med tilfredshed, at der nu kan blive tid til at få undersøgt de mange problemer, der rejser sig i forbindelse med opgørelsen af et privatforbrug, ikke et ligningsmæssigt privatforbrug, som det er i øjeblikket, for det er ikke det, der er tale om, men et skatteæssigt privatforbrug. Det kan man undersøge og analysere i det udvalg, jeg har nedsat, og som skal have afsluttet sit arbejde senest til september måned. Resultatet af dets arbejde kan så komme til at danne baggrund for de videre overvejelser.

Må jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, der var forundret over, at udvalget først var nedsat den 25. maj; at jeg kunne jo undre mig over, at udvalget ikke var nedsat allerede for lang tid siden, før denne regering trådte til, med den interesse, som disse nulindtægter har vakt.

Jeg hæftede mig også ved, at hr. Grünbaum fandt det mærkværdigt, at der ikke for længst var udformet regler, der fastslår, hvad et privatforbrug egentlig er.

Ja, med den interesse, hele problemstillingen har, undrer jeg mig egentlig også over, at man ikke for længst har udfærdiget regler om, hvad et privatforbrug er. Det er mærkeligt, at de ikke blev udformet allerede i den tidligere regerings tid, for det er jo ikke så nyt et problem.

Men hvis vi nu prøver at analysere begrebet privatforbrug og de problemstillinger, der opstår i så henseende, må jeg sige, at udgangspunktet for ligningskontrollen er et skøn over privatforbruget, og opgaven består i at beregne, om den selvangivne indkomst med fradrag af den opsparing, der er foretaget i indkomståret eller med tillæg af det formueforbrug, der har fundet sted, levner tilstrækkelig plads til et privatforbrug af den størrelse, som skatteyderen skønnes at måtte have haft. Det er altså ikke korrekt at hævde, at ligningsmyndighederne i dag allerede beregner privatforbruget, men de skønner over og beregner de korrektioner, der er på formuebevægelsen, og som må foretages for at nå frem til indkomstårets reelle opsparing eller reelle formueforbrug, og det indgår naturligvis i ligningsmyndighedernes skøn over, om privatforbruget har været rigtigt.

Med hensyn til det, som efter ændringsforslaget kaldes ligningsmæssigt opgjort privatforbrug, må det understreges, at det er forkert, når forslagsstillerne går ud fra, at administrationen af de nye regler blot kan anvende den samme beregningsmåde, som bruges ved den ligningsmæssige kontrol af de selvangivne indtægter. Udgangspunktet for ligningskontrol er et skøn over privatforbruget, og opgaven består i at beregne det, som jeg nævnte før: den opsparing, der er foretaget, eller det formueforbrug, som har fundet sted. Det beregner man altså også i dag, men ud fra en skønsmæssig ansættelse.

Hvis vi prøver at se på nogle eksempler på, hvad der forstås ved privatforbrug efter gældende regler, så er det i dag sådan, at hvis en familie køber tæpper, smykker eller malerier, så indgår det i privatforbruget,